

Ангел Каралийчев
Лъвът и лисицата

Натежали годините на стария лъв. Почнал да гони с голяма мъка жертвите си. Не можел вече да си хваща плячка. Повлякъл се гладен из гората. Дълго мислил как да си изкара прехраната и решил да си помогне с измама. Прибрал се в пещерата си и надал рев:

– Братя и сестри – вълци, мечки, елени, зайци и лисици, елате да ме видите, защото е настъпил последният ми час! Отивам си!

Полъгали се горските зверове и се навървили един след друг към лъвската пещера. Там старият лъв ги посрещал със силни удари и ги простирал на земята. Много доверчиви зверове издъхнали под лапите му.

Най-подир се задала и лисицата.

– Как си, господарю – надникнала тя отвън, но вътре в пещерата не влязла.

– Ох–изпъшкал лъвът, – зле съм. Няма да ме бъде. Влизай по-скоро, додето не съм хвърлил топа.

– Благодаря за поканата, господарю, но аз не смея да вляза вътре.

– Защо? – учудено попитал лъвът.

– Защото гледам, че всичките стъпки на зверовете, които са дошли преди мене, са насочени навътре към пещерата. Който е влязъл при тебе – навън не е излязъл. Сбогом, господарю!

И хитрата лисица побягнала здрава и читава.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев
Български народни приказки
Издаелство „Народна младеж“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3546>]